

MRTVÉ OČI

MARTIN MICHAL

● ■ pointa

Mrtvé oči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Michal
Mrtvé oči – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MRTVÉ OČI

MARTIN MICHAL

OBSAH

Únava	5
Vděčnost	9
Pocity	12
Slzy	16
Plamen	20
Studna	24
Mlha	29
Pravda	34
Ruiny	38
Krev	42
Strach	47
Cesta	52
Chrám	56

ÚNAVA

Mercedes, nebo Audi? Bazén, nebo venkovní lázně až do rudého zbarvení oblohy nad mým žlutým, slaměným klouboučkem? O tom jsem mohl přemýšlet po celou zbytečně dlouhou noc, než mi mé snění neroztříštil ranní budík se snahou dostat mě do školy. Bylo to tu zase. Pocit, jako bych to už snad někdy zažil. Však správně. Myslím hromadu myšlenek, zda mám vstát, nebo naopak prohrát a zůstat ležet. Vstávat bych měl a také jsem úkol splnil.

Při každoranním děláni chutného kafe, kromě popřání krásného rána mé matce, vždy přemýšlím, proč jsem vlastně musel postel opustit? Nepřemýšlím o unavenosti, zoufalosti nebo lenosti, ale ten pravý důvod... Proč se mám hrnout do dalšího dne běžného člověka, spíše studenta, jako jsem já? Nechápal jsem se. Ani jsem tomu za těch 17 let nepřišel na kloub. Kvůli čemu bych měl pokračovat v dalším dni, který je prakticky stejný nebo podobný jako včerejší či zítřejší nebo příštích třeba dvacet dnů. Během přemýšlení vždy stihnu spálit mé úžasné vafle v toustovači, ale co už. Zítra to dopadne třeba lépe nebo alespoň podobně. Každopádně se nechám překvapit a třeba se mi je příště podaří vyndat dříve!

Nejde mi ani tak o nějaké překvapení nebo něco tomu podobného. Šlo mi spíše o nějaký důvod nebo motivaci do nadcházejícího dne, ale co si budeme... Vymýšlet každý den motiv, a ještě když ne vždy je náš den výborný, to člověk

někdy musí takzvaně „prostě vstát!“. Já se třeba každé ráno asi nejvíce těším na snídani, někdo na milovaného mazlíčka, někdo na svoji přítelkyni/přítele nebo na ostatní věci. Většina lidí to má jinak a někdo se netěší na nic a rána bere jako nejtemnější část dne a svoji postel jako ohnisko té temnoty, která ho neustále po nocích pohlcuje. Někdy je však opravdu těžké, abych něčemu takovému zvládnul odolat, ale výhra vypadá lépe a víte proč? Nevyhodí vás z práce nebo si nebudete muset vymýšlet nějaký podivný příběh, ve kterém jste bojoval o svoji popelnici před domem se sousedovým psem, který vám ji chtěl doslova zničit, a proto jste nestihli ranní autobus nebo vlak do školy, neboť odjel bez vás. Máme ale považovat podobný výsledek za výhru? Běžní lidé nad tímto vůbec nepřemýšlí a mají jednodušší život nebo alespoň tak vypadá.

Asi největší změna v mém životě nastala krátce po patnáctinách. Přesněji dvě změny. První věc byla zvláštní. Začal jsem až moc přemýšlet o důvodech a příčinách běžných věcí, různých dějů v mém okolí, lidí nebo mě samotného. Začínal jsem si pamatovat skoro každé slovo, které mi někdo někdy řekl. Vždy jsem se snažil vše lépe pochopit a rozebrat, však někdy mě ta slova více mrzela. Přišel jsem si pak více zranitelný vůči slovům a hlavně od lidí, na kterých mi záleželo nejvíce. Problém byl ale trochu jiný. Když jsem se s tím snažil někomu svěřit, tak mě nepochopil, bral to jako běžnost a nikdy by se nesnažil o větší pochopení či rozebrání dané věty jako já. A ta druhá věc? Řeknu o tom později, pokud můj autobus ještě dnes vůbec přijede. I při nastupování a krátké konverzaci s řidičem, kdy mu popřeju dobrý den a sdělím místo, kam bych chtěl být dopraven. Pokaždé, když se mě pokusí zabít svým pohledem, přemýšlím, zda se mu něco právě teď honí v hlavě nebo jaké jsou vlastně jeho cíle.

Již od dětství dokážu dost dobře odhadnout lidskou osobnost a charakter podle hlasu a vzhledu. Ne vždy se musím trefit, ale většinou jsem byl blízko a někdy jsem dokázal perfektně vytipovat osobnost daného člověka. Ale o to tu